

*Le Saperleau –
Foto: Marc
Enguerand*

Een stuk als Une Station Service heeft een sterk ironische ondertoon. Waarom hanteert u dat mechanisme van de ironie?

“Ten eerste omdat een aantal van mijn personages erg cynisch zijn. Verder denk ik dat het cynisme nauw verbonden is met het genre van de komedie zelf. Bij het schrijven van scènes voor mijn personages viel het mij al heel snel op dat zij vaak met moeite aan de neiging konden weerstaan zich in het meest ‘slechte’ te storten – gek worden, een moord plegen, zelfmoordpogingen ondernemen, enzovoort. Aangezien ik de verantwoordelijkheid droeg voor de

tekst, was het vanzelfsprekend aan mij om dat te verhinderen.

Net zoals in het leven vervult het ironische in het theater de functie van bumper: het laat toe om die zaken te ontwijken die ofwel voor jezelf ofwel voor iemand anders te pijnlijk zijn. Ironie wordt hier dus gebruikt als middel om te vermijden dat men zichzelf of iemand anders teveel pijn zou doen. Ik denk dat het precies daarom is dat die ironie de voorstelling en de tekst van *Une Station Service* domineert.”

Opvallend bij uw stukken is die uitgesproken voorkeur voor het komische genre – Le Saperleau, Une Station

Service, Les Crachats, ook L’Inconvenant is weer een komedie. Is er sprake van een soort onderzoek binnen de schrijftuur van dat genre?

“De komedie is volgens mij een genre dat binnen het Franse theater de jongste dertig jaar wat teleorgaan is. Op enkele uitzonderingen na is het vervallen tot het niveau van de boulevardkomedies. Ik heb zelf een zeer grote liefde voor de komedie. Ik hou ervan de mensen te laten lachen, van die zeer fysieke respons van het publiek: het laat mij toe om te weten hoe mijn theater aanvoelt. En ik vind het ook zeer moeilijk om vandaag nog tragedies te schrijven. Het is mis-